

דף מו.

עין משפט א. הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ה הי"ט

שְׁבַעַת כְּבָשִׁים פ' שֶׁל מוֹסֵף הַיּוֹם וְשֶׁבַעַת כְּבָשִׁים הַבָּאִים
בְּגִלְלַת הַלֶּחֶם אֵינָן מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה. וְאִם נִשְׁחָטוּ כֻּלָּן
מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה:

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ז הי"ח

שְׁנֵי כְּבָשִׁי עֶצְרַת א' אֵין מְקַדְשִׁין אֶת הַלֶּחֶם אֲלָא
בְּשַׁחֲטָהּ. פִּיצָד. שְׁחָטָם וְזָרַק דָּמָם בְּמַחְשֶׁבֶת שְׁנֵי הַשָּׁם

פ. כסף משנה: ומ"ש שבעה כבשים וכו' אינם מעכבים כו'. לא אלו את אלו ולא הם בעצמם וכמו שביאר מיד שאין המוספין מעכבין וכו' והוא כמו שנתבאר מהמשנה דבהו אין עיכוב כלל ומילי מילי קתני. ודברי רבינו מדוייקים כן דגבי פרים כתב שני פרים אין מעכבין זה את זה וגבי אילים לא כתב כן אלא כתב איל וכו' ושני אילים אין מעכבין ולא כתב כמו שכתב גבי פרים אין מעכבין זה את זה מוכח דשני אילים גופייהו מעכבין ולא דמו לפרים וגבי פרים היה יכול לכתוב כמו שכתב גבי אילים דהתם נמי איכא פר אחד ושני פרים אלא ודאי לכך נתכוון. ומ"ש אם נשחטו כולן מעכבין זה את זה. שם (דף מ"ו): אמר ר"י הכל מודים שאם הוזקקו זה לזה שמעכבין זה את זה ואי זו היא זיקה שלהם שחיטה ופירש"י שאם הוזקקו זה לזה שהיה ביחד ואח"כ אבד לחם או כבשים שמעכבין זה לזה והנותר לפנינו יצא לבית השריפה דנדחה באיבוד חבירו ואי זו היא זיקה שלהן הקבעתן יחד שחיטה שאם היה לחם בשעת שחיטה ואח"כ אבד או לחם או כבשים אבד הכל. ויש לתמוה על מה שכתב הראב"ד איל של מוסף וכו' א"א לא ידעתי שחיטה זו בכאן מה היא והל"ל אבל הן עצמן דת"כ מעכבין זה את זה מ"ט הויה כתיב בהו עכ"ל, שהרי מ"ש רבינו שאם נשחטו מעכבין זה את זה מבואר הוא בברייתא וכדברי ר"י שכתבתי. וכתב הר"י קורקוס ז"ל דעת הראב"ד כרש"י דההיא דר"י אכבשים שאין מעכבין את הלחם לחוד קאי דבהנהו דוקא קובעת שחיטה עכ"ל:

צ. כסף משנה: שני כבשי עצרת אין מקדשין את הלחם אלא בשחיטה וכו' שחטו לשמן וכו' הלאה קדוש ואינו קדוש. כך היא הגירסא הנכונה בלשון רבינו והוא בפרק התכלת (דף מ"ז) פלוגתא דתנאי ופסק כרבי מחבירו. ועוד ששם העמידו דר"ע ור"א כרבי ס"ל והא דתנאי קדוש ואינו קדוש מפרש רבא דהיינו לומר קדוש ואינו נותר לכהנים:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

לא קדש הלחם. שחטן לשמן וזרק דם שלא לשמן
הלחם קדוש ואינו קדוש. שחטן שלא לשמן אף על פי
שזרק לשמן לא קדש הלחם:

עין משפט ב.ג. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ב הי"ד

תודה שנפרסה חלה מחלותיה כולן פסולות. ק יצאת
החלה או נטמאה. שאר החלות פשרות. נפרס לחמה או
נטמא או יצא עד שלא נשחטה התודה. מביא לחם אחר
ושוחט. ואם אחר שנשחט נפרס או נטמא או יצא. הדם
זרק והבשר יאכל. והלחם פסול וידי נדרו לא יצא.

ק. כסף משנה: תודה שנפרסה חלה מחלותיה כולן פסולות. ברייתא בסוף פרק קמא
דמנחות (דף י"ב:) ודייק רבא הא יצתה הני דאיכא גוואי כשירות ומוקי לה כר"ע
ואע"ג דאביי דחי התם ואמר דילמא ר' אליעזר היא דחייה בעלמא היא ועוד דכרבא נקטינן
וכיון דמכשר ביצאה כ"ש דמכשר בנטמאת שהציץ מרצה ומפרש לה רבינו בתודה דאף
על גב דקרא דמייתי בגמרא בלחם הפנים כתיב ילפינן מיניה לתודה וגם במנחה כתיב הכי
ולשון הגמ' שאמרו זריקה מועלת בתודה הוא דשייך. ומה שכתב נפרס לחמה או נטמא או
יצאה וכו' עד וממה שבפנים על מה שבחוץ. הכל ברייתא פרק התכלת (מנחות דף מ"ו): וכתב
הראב"ד תודה שנפרסה וכו'. א"א במאי עסקינן אי קודם שחיטה נפרסה וכו'. תחלת דבריו
דבר פשוט הוא נלמד מברייתא דפ' התכלת שהזכרתי בסמוך. ומ"ש בין נפרס בין יצא בין
נטמא הכל פסול וכו'. למדו הראב"ד מהברייתא הנזכרת דקתני מששחטה נפרס לחמה הדם
יזרק והלחם פסול וכו' מששחטה יצא לחמה הדם יזרק והלחם פסול מששחטה נטמא
לחמה הדם יזרק וכו' והלחם פסול ומשמע ליה להראב"ד דכיון דנפרס לחמה ויצא ונטמא
בחדא גוונא תננהו אין חילוק ביניהם וכיון דתניא בספ"ק דמנחות שאם נפרסה אחת מהן
כולן פסולות וע"כ היינו בין שחיטה לזריקה כמו שנתבאר הוא הדין לנטמא אחת מן החלות
או שיצאה ואע"ג דברייתא בספ"ק דמנחות אהא דתניא שאם נפרסה אחת מהן כולן
פסולות דייק רבא הא יצתה הני דאיכא גוואי כשירות ואביי דייק הא נטמאת הנך כשירות
אפשר דאכתי לא הוה שמיע להו ברייתא דפ' התכלת ורבינו לא נראה לו לומר דלא הוה
שמיע להו ההיא ברייתא אע"ג דשמיע להו ההיא ברייתא דייקי מהאי ברייתא דנפרס לחמה
דוקא קתני ואע"ג דברייתא דהתכלת תני להו בחד גוונא איכא למימר מידי איריא הא
כדאיתא והא כדאיתא:

נִזְרַק הַדָּם וְאַחַר כֵּן נִפְרָס מִקְצֵת הַלֶּחֶם אוּ נִטְמָא אוּ יִצָּא. תּוֹרֵם מִן הַשְּׁלֵם עַל הַפְּרוֹס וּמִן הַטָּהוֹר עַל הַטְּמֵא וּמִמָּה שֶׁבְּפָנִים עַל שֶׁבְּחוּץ:

דף מו:

עין משפט א. הרמב"ם הל' תמודין ומוספין פ"ח הט"ז
עין לעיל דף מה: עין משפט ג

עין משפט ב. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ב הי"ח

שְׁחָטָה וְנִפְסְלָה בְּשַׁחֲטוֹתָהּ בְּמַחְשָׁבֶת זְמַן אוּ בְּמַחְשָׁבֶת מְקוֹם קֹדֶשׁ הַלֶּחֶם. נִמְצְאָת בְּעֵלֶת מוֹם אוּ טְרֵפָה אוּ שְׁשֻׁחָטָה שְׁלֵא לְשִׁמָּה לֹא קֹדֶשׁ הַלֶּחֶם. וְכֵן הַדִּין בְּאֵיל נִזִּיר עִם הַלֶּחֶם שְׁלוֹ:

עין משפט ג.ד. הרמב"ם הל' תמודין ומוספין פ"ח הט"ז

שְׁתֵּי הַלֶּחֶם הַבָּאוֹת בְּפָנֵי עֲצָמָן שׁ בְּלֹא כִּבְשִׁים כִּי־צַד עוֹשִׂין בָּהֶן. יוֹנְפוּ וּתְעַבְרַ צוֹרֶתָן וַיִּצְאוּ לְבֵית הַשְּׂרָפָה גִּזְרָה שְׁמָא יִמְצְאוּ כִּבְשִׁים לְשָׁנָה הַבָּאָה וַיִּכְיֵאוּ לָחֶם בְּלֹא כִּבְשִׁים. הַפֶּר וּשְׁנֵי הָאֵילִים וְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׁים וְהַשְּׁעִיר

ר. כסף משנה: שחטה ונפסלה בשחיתתה וכו' קדש הלחם. אע"ג דאחר שנתפגל הביאה קדוש להפסל בטבול יום ובלינה דאין חייבים משום פגול ומשום נותר אלא הבשר שהותר שעה אחת קאמר קדש הלחם להתחייב עליו משום פגול. ומ"ש וכן הדין באיל נזיר וכו'. שם בגמרא:

ש. כסף משנה: שתי הלחם הבאות בפני עצמן וכו'. ברייתא וגמרא שם: הפר ושני האילים וכו'. משנה שם (דף מ"ד):

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

הַבָּאִים בְּיוֹם זֶה בְּגִלְלַת הַלֶּחֶם אֵינָן מְעַכְּבִין אֶת הַלֶּחֶם
וְלֹא הַלֶּחֶם מְעַכְּבָן:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' שקלים פ"א ה"ז

הַכֹּל חִיבִין לִתֵּן מִחֻצֵית הַשֶּׁקֶל ^ה כְּהַנִּים לְוַיִּים וַיִּשְׂרְאֵלִים
וַגֵּרִים וְעֶבְדִים מְשֻׁחָרְרִים. אֲבָל לֹא נָשִׁים וְלֹא עֶבְדִים וְלֹא
קְטָנִים. וְאִם נָתְנוּ מִקְבְּלֵין מֵהֶם. אֲבָל הַכּוֹתִים שֶׁנָּתְנוּ
מִחֻצֵית הַשֶּׁקֶל אֵין מִקְבְּלֵין מֵהֶם. קָטָן שֶׁהִתְחִיל אָבִיו
לִתֵּן עָלָיו מִחֻצֵית הַשֶּׁקֶל שׁוֹב אֵינוֹ פּוֹסֵק אֲלָא נוֹתֵן עָלָיו
בְּכֹל שָׁנָה וְשָׁנָה עַד שֶׁיִּגְדִיל וַיִּתֵּן עַל עֲצָמוֹ:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ט ה"ד

הָיָה בְּעַל הַתּוֹדָה כֹּהֵן. ^א הָרִי שְׂאֵר הַלֶּחֶם נֹאכָל לְבַעָלִים
כְּתוּדַת יִשְׂרָאֵל. שְׂאֵין הַלֶּחֶם הַבָּא עִם הַתּוֹדָה אוֹ עִם אֵיל
נְזִיר קָרוֹי מְנַחָה:

ת. כסף משנה: הכל חייבים ליתן מחצית השקל וכו' עד אין מקבלים מהם. משנה בפרק
קמא דשקלים: ומ"ש שהכהנים חייבים. שם במשנה א"ר יהודה העיד בן בוכרי שכל
כהן שהוא שוקל אינו חוטא. א"ל ריב"ז לא כי אלא שכל כהן שאינו שוקל חוטא: קטן
שהתחיל אביו וכו'. גם זה משנה שם:

א. כסף משנה: היה בעל התודה כהן וכו':

עין משפט ו. הרמב"ם הל' פפולי המוקדשין פי"ט ה"ה

אף על פי שהשלמים = אסורין באכילה מתחלת ליל שלישי. אין שורפין אותן אלא ביום. בין בזמנו בין שלא בזמנו. וכן הפגול אינו נשרף אלא ביום. ואין שרפת טמא ונותר ופגול דוחה את יום טוב ואין צריך לומר את השבת. ומתר לשרף טמא ונותר ופגול כאחד:

ב. כסף משנה: (ד-ה) בשר הנמצא בעזרה וכו'. בפ"ז דשקלים וכתב רבינו בפירושו המשנה העולה כולה כליל ולפיכך אין חותכין אותם חתיכות ודי לעשותה איברים, וכתב דנ"מ לאם עבר אדם ואכלו אם אכל מה שנמצא בירושלים אינו חייב כלום לפי שהוא שלמים ואם אכל כהן חתיכות הנמצאים בעזרה אינו חייב כלום: וכתב הראב"ד למי שעבר ואכל א"א לספק מעילה עכ"ל. נראה דהיינו לומר שאם הוא חטאת או שלמים אינו חייב עליהם קרבן מעילה שהרי הם מותרים לזרים ואם הוא עולה חייב קרבן מעילה. ומשמע מדקדוק דברי הראב"ד לכאורה דאיברים שנמצאו בעזרה אע"פ שהם בחזקת עולה אין חייבין עליהם קרבן מעילה ודאית אלא קרבן ספק מעילה אבל א"א לומר כן משום דבפ' רביעי דכריתות (דף י"ז) ת"ק סבר דאין חייב על ספק מעילות אשם תלוי: אין שורפין את הנותר אלא ביום וכו' אף על פי שהשלמים אסורים באכילה מתחלת ליל שלישי וכו'. בפרק איזהו מקומן (דף נ"ו:) ובריש פסחים (דף ג'). ומה שכתב וכן הפגול אינו נשרף אלא ביום. נראה שטעמו משום דפגול ונותר בחדא שייטא שייטי: ואין שריפת טמא ונותר ופגול דוחה את יום טוב וכו'. משנה פרק כיצד צולין (פסחים דף פ"ג) ואיתיה בגמרא דתמורה (דף ד') ובפרק במה מדליקין: ומותר לשרוף טמא ונותר ופגול כאחד. ברייתא פירקא קמא דפסחים (דף ט"ו): וכבית הלל: